

Uus Kodu

BRASILIA EESTLASTE AJAKIRI

Revista Estoniana

April, 1934.

N. 5

Uus Kodu

Brasilia Eestlaste Ajakiri

Väljaandja: São Paulo Eesti Abiandmise ja Hariduse Selts
„UUS KODU“ (Novo Lar) – Caixa Postal: 3530
São Paulo – Brasiil

N.º 5

April, 1934

1. aasta

Emakeelele

Nagu kaunis heli kandle keelest,
Nagu lõokese lõksuv hääli,
Nagu laulud linnu lahkest meelest,
Nagu kella kõlin aasa peal –
Süda sulab, mõnul mõlgub meel –
Rõlad kõrvu, Eesti emakeel.

Sinu iludusi imelisi
Õõlgja pole milgi märganud.
Sinu sclatarkust, tasast viisi
Tundma pole mitmed ärganud.
Salgab sind varsti Eesti mehe meel,
Ei see sinu tulu tunne veel.

Ena esimene armukõne
Sinus südant mulle rõõmustas,
Sinu ilul poega isakene
Armastuses kaisul kaasitas.
Noore põlve kallis mälestus
Elab sinu südames ja suus.

Sinu kasust, kallis, aru saama
Ärgaku nüüd iga eestlane,
Bakaku sind ala armastama,
Kes sust seni jäänud kaugel.
Olgu nüüd ja tulevikus veel
Rõõgil eestlastel üks keel, üks meel!

R. A. Hermann.

Siber Lõuna - Ameerikas

Luues ühe iseäralise saarestiku, piiratud Amazona Orinooko ja Rio Negro (Must jõgi) jõgedest kolmest küljest, kuna neljandamat piirab Atlanti okean, asub maa, mis neli korda suurem terve Prantsuse vabariigist, mis asub Euroopas. Selle „saarestiku“ nimi on Guiana ja ta on ära jaotatud järgmistele riikidele: Venezuela, Inglis, Hollandi ja Prantsusmaale. Prantsuse Guiana mille suurus 80. 000 ruut km., asub Brasiilia ja Hollandi Guiana vahel.

50 km eemal Prantsuse Guyana pealinnast Cayenne'st (Elanikude arv ligi 15. 000) asub saarestik „du Salut“ mis koosneb „Kuradi“, „Kuninglikust“ ja „Püha Joosepi“ saarest. Kõik need saared, samuti ka mannermaa on vaid üks suur vangihoone, kuhu Prantsuse riik saadab neid kõdunema, kes seadusest üle astunud.

Puuduliku haridusega kurjategija, kes geograafiat vähe tunneb ja Cuianast ja tema põrgust midagi kuulnud ei ole, arvab enese õnneliku olema, pääsedes giljotini alt. Asudes sinna „paradiisi“ trahviaega elama, muudavad ta meele veel rõõmsamaks hiilgav päike, sinine taevas ja lopsakas taimestiku kasv, kuid pettumus tuleb kohe ja halastamatult. Tuletame siin ainult meelde seda, mis Dante Alighieri omas „Divina Gomöödias“ kirjutas põrgu sissekäigule: „Kaotagu need kõik tagasipääsu lootused, kes siia sisse on astunud“. Prantsuse Guianas on see kirjutatud vere ja pisaratega.

Viimastel aegadel Pariisi mõjuvamad ajakirjad tõid faktisi päevavalgele, kus kirjeldati põrgu elu mis nende saarte pääl on. Sunnitööliste elu kirjeldused, mis põhjenesid tõesti olnud andmetele, kutsusid terves haritud ilmas esisele protesti karmi ja väljakannatamata elu üle, mis sääl-olevatele vangidele osaks sai. Protesti järelalusena Prantsuse vabariigi valitsus pehendas ilmaaegset

karmi ja toorest ümberkäimist vangidega. Parandus oli suur, kuid jätab veel palju soovida. Inglased, mõlemad herrad Niles'id. väsimatud reisijad, õppisid kohapääl Prantsuse Guyanat tundma ja nende arvamise järele on veel väga palju kõige hädalisemaid ja kiiremaid parandusi tarvis humaansuse nimel.

Seitse tuhat vangi loovad selle õnnetu rahva, (Rahva arv, juurde lugedes pärismaalasi oli a. 1926. 47.341. Toimetus) mida valitsevad viis kuni kuus sada ametnikku ja madrust, valvates kangeima korra ja seaduslike eeskirjade täitmise järele. Vaba rahvana asub sääl veel kaheksa kuni üheksa tuhat meest, suurem jagu nendest neegrid ja mulatid, kes laisalt põldu harivad, istutades kummi, kakaot, kohvi ja suhkru pilliroogu, olles alati valmis omi istandusi maha jätma, kui vähegi lootust on leida kusagilt poolt kulda. See lootus hõljub hispaanlaste avastamise ajast sellel Jumalast unustatud maal.

A. 1664 sai Prantsusmaa Guyana omale, 1764 algas maa koloniseerimine, mille suurus praegu, 88. 000 ruut km. Guyana on peaaegu ilma raudteeta ja ainult mõned teed viivad pealinna. On veel olemas üks hospital, mõned vabrikud, kauba hoovid, kolm-neli kooli, mis kõik ühendatud vanglaga, see oleks siis kõik see koloniseerimine kuni meie päevadeni.

Sel vanglal, mida nimetakse nende poolt, kes sääl asuvad „Põrguks“ ja veel „Giljotiiniks“, mis tapab ilma pead maha lõikamata, on oma valitseja, (kuberner) kinnine ehk privaat nõukogu, (konsilium 16 liiget) ühtlasi Guyana saadab ühe esitaja parlamenti, Pariisi. Kuid vaatamata sellele leidub siin maa avastajate hispaanlaste: Kolumbuse, Alvarez de Ojeda, Vicente Ianez'i ning vaimulikude Lauri ja Vergara jälgesi, viimased on „Püha Toomase“ koloonia asutajad.

Töölised vabrikutes kui ka kauba-
hoovides ja süte depoodes on vangid,
sunnitöölised; niisamuti ka kõik täna-
vate puhastajad ja muud ametiasutu-
sed ja valitsuse tööde tegijad.

Tööpäeva pikkus loetakse 8 tundi,
väljaarvatud iseäralised juhtumised, mil-
lal ta pikem on.

Ülemaaline töö konferents Genfis,
kes mugavates ruumides omi koosole-
kuid peab pehmetes leentoolides vaiel-
des, ei tea arvata millaski missugune
raskus on kaheksa tundi töötada
kupjate järelvaatuse all. Kannatada põ-
letava päikese kiireid ja hingata sisse
soo ja rabamaast väljaauravat paha
õhku, milles veel ütlemata palju ter-
visele kahjulikke patsilluseid asub, mil-
le tagajärjel vähesed rasketest haigus-
test puutumata jäävad. Tõsi küll, et
sääli asuvad vaid suurimad kurjategijad
oma vanemate, vendade ja naistetap-
jad, kes jälgimaid kuritegusid korda
on saatnud, need kelle kaitseks ei ole
leitud vähematki toetust seaduses. Kuid
sellegipärast on nad inimesed, kellel
niisamuti ihu valu tunneb ja hing va-
hest troosti tarvitab.

Mõned vähesed, kelle vastupidavus
ja tugev organism kui ka quinini tar-
vitamine on kaasa aidanud, et oma
määratud aja jõuavad üle elada ja trah-
viks määratud aasta mööda saata, kuid
ka nendel ei ole võimalust säält pääse-
da tagasi Prantsusmaale trahvi aja möö-
dumisel. Nad peavad jääma saarele,
oodates millal surm nende ainumas
päästja nendele ilmub.

Vanakesed, tervise kui ka vaimu
poolt, juba murtud pikade kannatus-
aastate järele, nende tagasisaatmine
Prantsusmaale ei peaks kellegile kah-
julik olema, kuid seadus on seadus ja
see kes kord sunnitöölisena Guyana on
saadetud, peab ka sinna surema, selle-
ga seadusele alludes.

Teised, kas õnnelikumad või õnne-
tumad, langevad kas kliima tõttu, või
pärvusest saadud haiguste põhjusel hul-
lumeelsusse. Ka niisugustel juhtumistel
keeldub valitsus nende passi andmast

tagasisõiduks. Nad elavad siis, kelle
hullumeelsus vaikne on, iseäralistes koon-
dusaedades, kus suured barrakid nen-
dele varjupaikadeks on, kuna need kes
vihasedhullud väikestes iseseisvates bar-
rakides kinni peetakse. Ka elavad veel
iseseisvates väikestes barrakides need,
kes pidalitõbised ehk muu paranda-
mata ja külgehakavat haigust põevad.

Veel raskem ja põrgulikum elu on
vangidel „Du Salut” saartel. Kuninglik
saar on määratud parandamata ülespi-
damisega vangidele, „Püha Joosepi”
saar, mis üksik ja raske ligipääsemisega,
on määratud karistussaareks; sääli töö-
takse ja valvatakse ööd ja päevad läbi.
„Kuradi” saar on määratud poliitika
vangide jaoks. Seda saart ei lasta vaa-
tama minna ilma iseäralise lubata. „Ku-
radi” saare pääl on veel alles maja, kus
kapten Dreifus elas, kes isamaa äraand-
jana vangi oli mõistetud. Olgu küll, et
tema ilma süüta kannatas, Dreifuse süü-
di mõistmiseks mõjus kaasa tema juudi
soost päritolu. Tema õigeksmõistmine
mis hiljem sündis, oli kuulsa kirjaniku
Emiil Zola töö kirjutatud tagajärjel
„Mina Kaeban”, samuti ka pika ja
kannatliku kui ka väsimata juutide ühi-
suste tegevuse tagajärg. Kapten Drei-
fusi süütus tehti kindlaks ja ta toodi
prantsusmaale tagasi, samuti anti ka
temale sõjaväes kolonelli koht. Ainult
siis sai terve haritud ilm prantsuse aja-
kirjanduse kaudu teada kannatustest,
mis nendele on määratud, keda „Kura-
di” saarele saadetakse. Selle saare pääl
on keelatud vangil kellegiga sõna vahe-
tada, kirjasid saata ja saada, iga vangi
liigutus sünnib vahi silmade all, nii et
vähe on neid, kes seda närveerivat elu
ja tervisele kahjuliku kliima mõju väl-
jakannatada suudavad, nende arv on
suur, kes isegi enesetappimist paremaks
peavad kui niisuguses vanglas edasi vii-
bida.

Kui nii karmilt käidi ümber „Ku-
radi” saarel ühe Prantsusevabariigi oh-
vitseriga, kelle süüdi tõeks ei saadud
teha, ja ainult kahtluste all vangi oli
mõistetud, siis võib juba igauks arvata

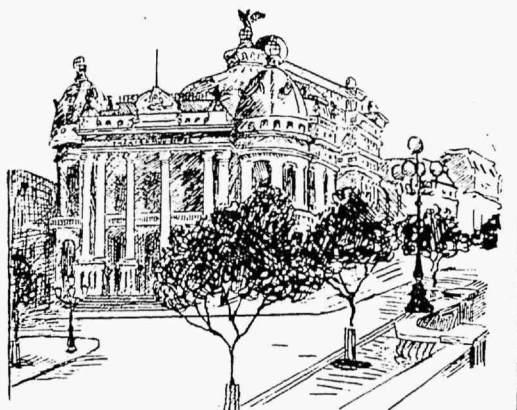
missugune elu saab olema teistel õnnetutel kes karistuse saarel asuvad.

Üheks suuremaks troostiks ja vaimliseks toetuseks vangidele on halastajad õed, kes juba kaheksa aasta ümber oma troostisõnaga niisama ka tegudega nende raskeid tundisid püüavad kergendada, kellelt kõik lootused võetud on. Nende halastaja õdede hoole all on ka hospital ja haigete ravitsemine. Nii mõnigi vang on omad silmad igavesele puhkamisele kinni vajutanud, kuulates viimisel minutil troosti sõnu, andes taksuks nendele ennastalgavatele halastussõduritele palavaid tänu pisaraid. Mingisugustel põhjustel on aga asumaade valitsus määranud nende halastaja õdede arvu ainult üheksa pääle. Mõistagi et

nii väike arv selle tööle, mis nende käest nõutakse ei vasta. Nendel tuleb töötada väsimata vahest ööd ja päevad läbi et osaltki kõige armetumatele vähe abi ja troosti tuua, arvestades veel sellega et paha kliima iga päev uusi ohvreid juurde nõuab.

Kaua aega juba on need suurriigid kelledel asumaad, astunud eksisamme sellega, et omad asumaad kaugel merede taga parandus-vanglateks on teinud. Veel tänapäev kannatab Austraalia neid tagajärgi et ta kord suur vanga oli. Peaaegu kõik rahvused on sellest aru saanud ja püüdnud seda paha sammu kaotada, jääb ainult loota, et ka Prantsusvabariik selle sammu astub ja Lõuna-Amerikast oma rahva põrgu kaotab.

Tõlge. A. Üint

Sümbool

*Las vihaselt vinguda maruhoog
Ja laksuda, kohada vettevoog.
Ei kalju, sest hooli, ta püsima jääb
Ja laine, vaht turjal, tast tagasi läeb.*

*Torm vihasst võib raputa tammepuud
Ja ähvardes hüüda, ma murran sind!
Tamm naeratab kohinal, mõttes tal muud
Las mühuda maru, sest kasvab mu jõud.*

*Tamm võimsalt juuri maapõuesse aab
Kust jõudu kosutust endale saab
Sest tuleb, et kaunis ta lehtede kroon.*

*Taas mõte kui kalju, mis mere vees
Jääb seisma sümboolina ilma ees.
Ta sarnaseks saada on minu soov.*

(Professor)

Teateid Kodu-Eestist.

Välis-Eesti Ühingu tegevusest.

Välis-Eesti ühing pidas oma pääkoosolekut 21. märtsil s. a. kell 8 õhtul, Tallinnas Seltskondlikus Majas. Koos olid umbes 40 liiget.

Rahaline aruanne võeti vastu järgmiselt: Ühingu varanduse seis tasakaalus Kr. 2840. 36 ja tulu ja kulu aruanne Kr. 7887. 05. Ühingu eelarve võeti vastu ilma ülejäägita ja puudujäägita tasakaalus Kr. 4230. — ja Välis-Eesti Almanaki eelarve samuti otsotsaga koos Kr. 3400. — tasakaalus.

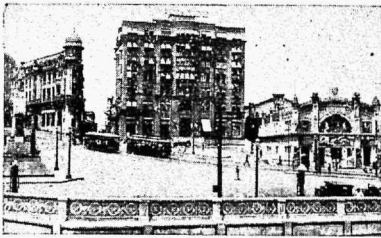
Ühingu pääkoosoleku avas esimees notar F. Kristelstein, kes ka põhikirja kohaselt juhatas. Ta mainis oma kõnes, et ühing on eriti viimasel möödunud aastal õige suuri edusamme teinud. On suudetud kõikide Välis-Eesti organisatsioonidega luua kindel ja elav kontakt,

12. juunil möödunud aastal pühitseti pidulikult koos äsja kodumaale saabunud väliseestlaste ühingu lipu õnnistamist, mida oli annetanud üks ühingu juhatuse liige.

Laulupeo rongikäigust võtsid väliseestlased osa, koondudes ühingu lipu ümber.

Välis-Eesti kongressi tuleb kõigiti korraldada lüüa. Mainida tuleks eriti, et kongress on tunnistanud Välis-Eesti ühingu kõikide Välis-Eesti organisatsioonide keskorganiks ja Välis-Eesti Almanaki kõikide väliseestlaste ühiseks häälekandjaks. Sellega on loodud ühingu tegevusele vormilikult kindel alus.

Kongressile järgnes bankett Estonia valges saalis, mis ühendas suure hulga väliseestlasi kodumaa suguvenda-

Baia

de-õdedega. mis on ühingu tegevust hästi mõjutanud. Eriti suurt hoogu andis möödunud aastal peetud 2. Ülemaailmine Välis-Eesti kongress, millest võtsid osa delegaadid kõikidest maadest. Kongressi resolutsioonide elluviimine nõuab palju aega, kuid seda on hakatud juba energiliselt teostama.

Möödunud aastal saabus kodumaale eriti palju väliseestlasi. Kuna Välis-Eesti ühingul lasus väliseestlaste eest hoolitsemine ja kauem eemalviibinute kontakti viimine kodumaaga, siis andis see ühingul loomulikult palju tööd. Kui võrd ühing selle tööga toime sai, otsustavad väliseestlased loomulikult ise, kuid ühingu juhatusel ei ole senini veel teada juhuseid, kus oleks nurisetud ühingu tegevusetuse üle.

Recife

Ühingu liikmete arv on möödunud aastal eriti hoogsat tõusu näidanud. Ka on ühingu eluaegsete liikmete arv möödunud aastal juba kümneni tõusnud.

Sügisel, 18. novembril, läinud aastal, korraldatud I Välis-Eesti kontsertball suutis kaasa tõmmata õige palju väliseestlasi, kes ise oma energilist kaasaabi pidu korraldamiseks võimaldasid.

Ühingu juhatus ja büroo on läinud aasta lõpul ja ka käesoleva algul pööranud erilist tähelepanu sellele, et luua võimalusi Välis-Eesti organisatsiooni varustada suuremal hulgal kodumaa kirjandusega. See on rõõmustavaid tagajärgi annud. Senini on ühing suutnud hankida kirjandust ligi 4000 raamatu näol, nende hulgas komplekte suurel

arvul. Suur osa nendest on juba saadetud Välis-Eesti organisatsioonidele, ülejäänud saadetakse niipea kui võimalus leidub raamatute tasuta transporteerimiseks.

Välis-Eesti Almanakki on antud sagedamini välja, ta ilmub käesoleval aastal iga kahe kuu tagant üks number, 6 korda aastas. Tuleval aastal on ühingul kavatsus Almanakki muuta kuukirjaks. Ühingu sekretär, B. Tiido, pääle rahaliste aruannete ettekandmist, annab ülevaadet sekretäriadi igapäevast tegevusest. Kirjavahetus on möödunud aastal kasvanud, sisse on tulnud 962 kirja, väljasaadetud 1217 kirja. Eriti hoogne on kirjavahetus olnud liikmetega ja usaldusesindajatega. Liikmete arv on kasvanud möödunud aastal 127 võrra, praegu liikmeid üle 400. Sekretäriaadil tuleb igapäev informatsiooni jagada kirjateel, suusõnaliselt telefoni teel ja ajakirjandusele. Ajakirjanduses on läinud aastal eriti palju sõnumeid ilmunud väliseestlaste kohta ja ühingu üle. Kahjuks ei ole liikmemaksud rahuldavalt laekunud.

Tuleviku tegevussihtide kohta teatas ühingu sekretär, et tähtsamad kongressi resolutsioonid on juba ellu viidud. Kavatakse korraldada igal sügisel

Välis-Eesti päeva, mida pühitsevad siis kõik eestlased üle maailma. Raadio kaudu antakse sel puhul edasi (Mõne suurema välismaa jaama ülekandel) Eesti muusikat ja kirjandust ja ka ühingu propagandat.

Tuleks rohkem rõhku panna Välis-Eesti suvekoolidele, pühapäevakoolidele ja kursuste korraldamisele. Õpperaamatuid on ühingul võimalik saada õige suurel määral, ligi Kr. 5000. — eest tasuta. Välis eestlaste kiriku- ja uuelu korraldamisele kavatakse rohkem rõhku panna. Sügisel kavatakse ühingu liige-kiriku õpetaja sõita P. Ameerika eestlaste juurde.

Välis-Eesti organisatsioonid on läinud aastal aktiivselt kaastööd ülesnäitanud. Eriti on Almanakki materjaali palju saadetud ja Almanakki tellitud. Ühingu sekretäriaat on püüdnud alati, vaatamata kitsastele oludele ja ainelistele võimalustele, ühingu ülesandeid täita ja loodab seda ka tulevikus teha.

Pääkoosolek avaldas üksmeelselt tänu ühingu juhatusele ja sekretärile eeskujuliku töö eest.

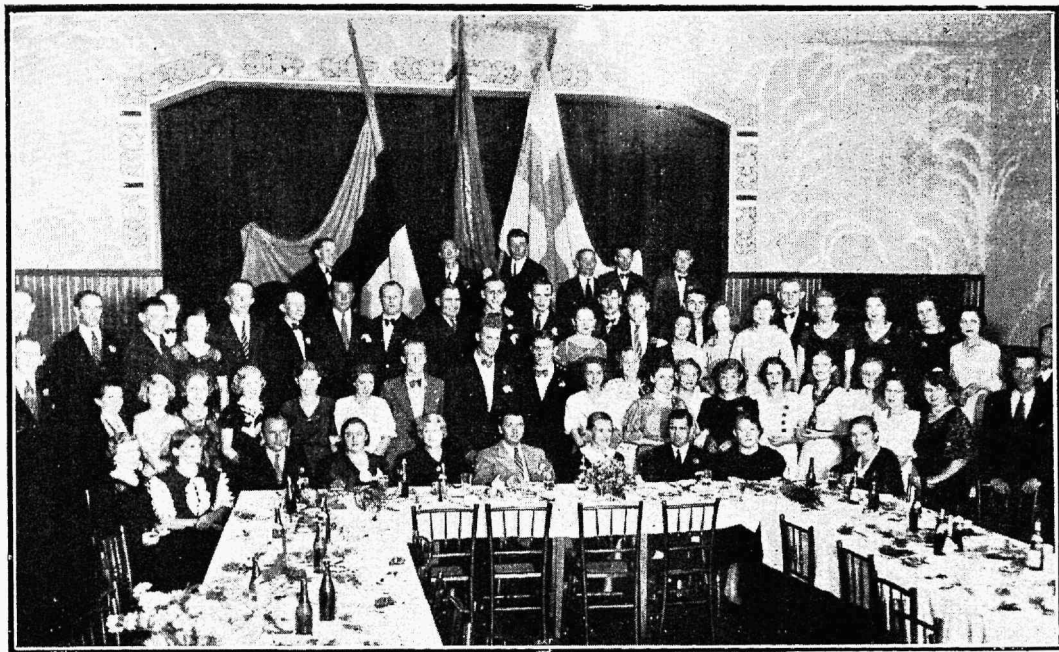
Valimisi ei olnud, need tulevad tuleval aastal. Revisjoni komisjon valiti terves koosseisus tagasi.

Pea veli!

Kas oled juba hoolitsenud, et su laualt, ei puudu MEIE AJAKIRI ?

SOOME SPORTLASED SÃO PAULO

Viimases „Uus Kodu” numbris töime kirjelduse Soome sportlaste auks korraldatud teeõhtust.

Nüüd võime lisada, et Soome sportlaste lahkumise puhul korraldas S. Paulo Soome konsul hr. Lyder Sagen koosviibimises „Skandinaavia klubi” ruumides, mis üks parimaid S. Paulos, kuhu olid palutud ka Eesti seltsi „Uus Kodu” tegelasi, kohalikke rootslasi ja norralasi. Ilmunud oli veel, S. S. „Paulistano” esimees hr. Dr. Plinio Botelho do Amaral, S. Paulo tulevane Eesti aukonsul hr. Finn B. Arnesen ja Soome täieõiglesline saadik Riost.

Koosviibijad olid jagatud rahvuste järgi laudkonda. Esimesena kõneles S. S. „Paulistano” esimees hr. Dr. Plinio Botelho do Amaral tänades Soome sportlaste kõigi São Paulo sportlaste nimel, neile ülesnäidatud suure sõpruse ja ilusa eeskuju eest lootes, et see mitte viimaseks kokkupuutumiseks ei jää vaid, et peagi Brasiilia neile jällegi tere tule-

mast võiks ütelda. Temale vastas Soome Saadik tänades lahke ja sooja vastuvõtu eest, mille osaks said Soome sportlased São Paulos viibimise puhul, tähendates muuseas ka eestlastele, kes oma vennasrahva tundeist lugupidades, väga ilusa ja sooja vastuvõtu Soome sportlaste auks korraldasid ning radios „Soome õhtu” puhul väga kena sellekohase koori kui ka soolo lauludega esinesid. Seepeale võttis sõna São Paulo Soome konsul hr. Lyder Sagen tänades, neid norralasi ja rootslasi, kes igati lugupidamist ja lahkust ülesnäitasid Soome sportlastele, toonitades jällegi eestlaste kui pisukese põhjamaa poegade vastastikkuse lugupidamisele, mida ülesnäidanud nende poolt Soome sportlaste auks korraldatud teeõhtul, millel kutsutud külalisena viibis. Lõpetades, palus hr. Lyder Sagen koosviibijaid teha end koduseks ja tegi ettepaneku lasta elada Eestit ühise norrakeelse lauluga.

Eestlaste pisukene seltskond tundis

end väga liigutat sarnase harukordse lugupidamise puhul. Tänutähena tõusis Eestilaudkond, ning võimas, vaimustet ja tunnetest kihutult kõlas, eriliselt vägev „me täname, me täname“... Koosviibimine muutus kord-korralt soojemaks. Eestlasi paluti ikka ja jällegi midagi laulda. Õnneks koosnes Eestilaudkond tugevatest lauljatest ja suutis soove rahuldada. Nii kõlas vahelduvalt Eesti, Soome, Rootsi ja Norra laul. Eriliselt soojaks ja ühiseks oli seega muudetud koosviibiv pere. Soome saadik ühes sportlastega oli kõigiti selle kaasaaitajaiks, lauldes soomepäraseid rahvalaule nende omapärase ja kena kombega, laulule kaasaõljudes.

Soome, Eesti, Norra ja Rootsi olid need mõned tunnid ühtesulanud, ühis perekss siin kaugel lõuna päikese ja palmide maal, tuletades meelde laulu sala jõul, oma ühist kodu, kauget „Põhjalt“. Eestlaste lahkudes hilja öösel nähti kõikjal mitte-rahulolu, kuid hilised tunnid sundisivad unustama kõiki seda, sõbralikku ja lahket peret, ning lahkumi-

seks lauldi veel üks eesti laul ja seega jätsivad eestlased selle külalislahke pererahva.

Soome sportlaste ärasõidu päeva hommikul olid jaama saatma kogunud, kõik juba tuttavaks saanud isikud Soome konsul hr. Lyder Sagen, tulevane S. Paulo Eestiauukonsul hr. Finn B. Arnesen ühes abikaasadega, mõned norralased, rootslased ning „Uus Kodu“ tegelased. Lahkujaile anti üle ühes lilledega parimaid reisuosove ja rongi lahkumisel hüüti nii lahkujailt kui jääjailt: „Hüvasti“.

See oli esimene kord, kus Brasiilia eestlastel oli võimalus tervitada kaugelt tulnud külalisi seega esimene „tuleproov“ külaliste vastuvõtmise suhtes. Võime oletada enamvähem, et see „tuleproov“ õnnestus ja, et meie külalised meist hää mulje omasivad. Tõenduseks oleks Soome Saadiku kiri mida Rio de Janeirosse jõudmisel läkitas kohaliku Soome konsuli hr. Lyder Sagenile, kes selle siin meile üle andis hiljuti „Uus Kodu“ ruumides korraldatud teeõhtul.

Teateid Argentiina Eestlastest

Buenos-Airese Eesti Selts „Estonia“

peakoosolek 31. märtsil 1934. a.

Koosolekud juhatas V. Tuisk ja protokolleeris Ev. Ploompuu.

Tegevuse aruande esitamisega andis seltsi esimees hr. A. Luik elavas ja hoogsas kõnes ülevaate seltsi neljakuu-lise tegevuse kohta.

Esitatust selgus, et liikmete arv on paisunud kuni 90 ning selts on praegu majanduslikult jõukam kui kunagi varem siin tegutsenud Eesti seltsidest.

Praegu on ühingul varandust \$2500 eest ja kassas sularaha \$300. —

Võeti vastu eelarve 1934/35. a.

peale \$1000.— suuruses.

Eeloleval aastal on kavatsus korraldada rida peo-õhtuid, kus ettekandele tuleks rida viimasel ajal Eesti aaturite sulest ilmunud näitendid. Näitejuhiks on hr. R. Pöder.

Esimene Argentiina eestlaste spordipäeva pidu korraldakse 5. mail s. a.

Kavatsusel on ka veel rida kirjan-dus-vaielus õhtuid.

Kahju on ainult, et senine energi-line seltsi esimees hr. A. Luik elukoha muudatuse tõttu peab loovutama oma koha.

Hr. A. Luik on üks ainukestest neist eestlastest, kes vaatamata selle peale, et omades ühes kohalikus suurfirmas kõrgepalgalise koha on jäänud ustavaks ja truuks Eesti seltsi liikmeks, kes ihu ja hingega on püüdnud, õhutada ja elustada senini nii soikus olnud tegevust. Nii paljude teiste eestlaste kohta seda ütelda ei saa, sest, nii kurb kui see ka ei ole, enamik neist eestlasist, kes veidigi paremini end siin sisse seadnud ning omavad enam vähem korraliku äraelamist võimaldava teenistuskoha, on pööranud Eesti seltsile selja ning leiavad ehk otsivad endile mugavusi kas sakslaste, skandinaavlaste ehk teiste rahvaste juures.

Seltsi uude juhatusse valiti esimeheks hr. J. Pettai, keda kohalik eestlaskond tunneb kui väga tasakaalukat ning korraarmastajat inimest; abiesimeheks hr. Klemerti, laekahoidjaks hr. Kipasto, kirjatoimetajaks hr. Kellers ja varahoidjaks hr. Post.

Loodetavasti kaob ka senine nii õõlda jala tahapanemine, mis eriti moeks oli saanud viimasel ajal mõne seltsi liikmele ning mis peakoosoleku poolt hukkamõistmist leidis.

Koosoleku lõpul avaldati senise esimehele A. Luiga'le palju kiitust ja lugupidamist.

Buenos Aires,
10. 4. 1934.

Foto.

Argentina Eestlased Lõbusõidul.

Killud elust . . .

Mäletan seda veel selgesti. See oli ühel ilusal kevadisel hommikul, kui isa mind käekõrvale võttis ja välja jalutama viis. Et veel varajane hommik ja päälegi pühapäev, siis oli linn peaaegu inimestest tühi. Siiski tõttasivad mõned varakumad vanakesed puhtais pühapäeva riietuses ja lauluraamat käes kiriku poole, et aegsamini hommikusele Jumala teenistusele jõuda.

Pühapäevane rahu lasus linnal. Kirikueiselt puiestikust läbi minnes näitas isa mulle, et vahtrad ja kastanjad juba pisukesed pungakesed olivad väljaajanud ja seletas, et varsti ka lehed tulla. Nende puude all oli minu armsam koht, sääl mängisime teiste lastega, sääl viitsime omad muretud tunnid lustis ja rõõmus. Tihtigi olime roninud nende põliste puude okstes, tihtigi püksid

käristanud. Kui palju on säääl lapsi enne mind mänginud ja kui palju on säääl pääle mind rõõmsasti aega viitnud?! Need puud, kui nad suudaksivad kõnelda, need saja, mitmesaja aastased vaht-
rad ja kastanjad! Kui palju kordi on nende oksid pungad, siis lehed ja õied katnud, siis jällegi kõik maha puistanud ning kurvalt vaadelnud kuidas tuul nende kolletanud varandust kee-
relde kaugele viis. . .

Kas ei ole minagi üks kolletanud leht, keda tuul kaugele, kaugele viinud sügise hõlma — elu tormidesse. . .

Siis oli aga kevade ja kõik loodus omas ärkeajas igas kohas, isegi igas puus, näis kui valitseks mingi pühalik vaikus. Nad ei liigutanud mitte oksa-
kestki. Kõlasivad kella löögid. . . Isagi näis nagu pisut ehmatavad. Naerata-
des vaatasime sinna poole, kust kosti-
vad löögid. Toompää Vene kiriku kuld
kuplid särasivad ja kiirgasivad nõnda,
et silm seda ei kannatanud. Nad näisi-
vad nagu uhked olema oma kõrge sei-
sukoha üle. Nüüd alustasivad ka teised
all-linna kirikud ja peagi täitis endise
pühaliku rahu aset vägev, mitmeheli-
line kellade muusika. . . See oli ilus!

Olime juba linnast veidi eemele
jõudnud. Nõrgalt kostis kaugusest veel
kellade laul. Kadrioriorg. . . Siin algas teist-
sugune muusika, teistsugune koor. . .
Kevade oli lindudele lubanud, end siin
pesitseda ja rõõmsad olla. Kuldnokad,
need nagu rõõmust meeletud siristasi-
vad igas põõsas, igas puus. Hoolikad
Skauudid olid neile ilusad majakesed
valmistanud, kus terve suve häälmeelel
elutsesid ja kõigile oma kauni lauluga
unistusi ja rõõmu valmistasivad. . . Ka
minagi olin rõõmus ja õnnelik. Jooksin
kui poisikene mudilane siia ning sinna ja
kui siis mõne kevadise lille leitsin ning
rõõmust lõkendava näokesega isa juurde

tõttasin ei teadnud ma isegi miks olin
nii rõõmus, nii õnnelik. . . Peagi olime
ringiga mereäärde jõudnud. Kui ilus oli
meri. . . Vaikne nagu peegel. Kajakad
lendasivad ranna-äärtemööda, laskudes
vahel päris madalale vee pinnale. Oi,
neid oli palju, palju. Rannast veidi kau-
gemale seisivad laevad, suured ja väik-
sed, purjedega ja ilma. Huvitusega
vaatlesin neid ja veel ühte, mis hakkas
silmapiirilt kaduma. Nägin veel vaid
kerkivat suitsusammast, siis kadus ka
see. . . Kuis igatsevalt, kuid siiski lapse-
likult vaatlesin siis. . . Ma ei teadnud,
ei aimanudki, et kord ise sama silma-
piiri taha kaon, et minu järel pisarais
märjad silmad saavad vaatama.

Mina, pisikene olevus, olin aga mu-
reta, lõbus ja õnnelik. Kõik mida iiales
nägin, valmistas rõõmu, süütud rõõmu.
Nüüd, kus elu minugi enda hõlma tõm-
banud, nüüd tärkavad need määlestu-
sed. . . määlestused, mis ei kustu iialgi,
ei kunagi.

EDDY

* * *

Tihti, väga tihti mõtlen sinu pää-
le armas kodu kui sa teaksid kui kurb
olen siis. . . tunnen end trööstita, maha-
jätetuna, üksinda. . . Ainult kurbtus, pi-
sarad-nemad on minuga. Ära pahanda,
ära ole kuri minuga, minu hää, kallis
kodu, et sind püüdsin unustada. . . Ei,
ei-ma tahan ikkagi sind, ma igatsen
sinu järgi juba kaua, kaua. . . Ütle nei-
le, kes mind ootavad, et nad kuivataks
pisarad. ütle neile, et olen teel, — teel
koju. Ja kui nad kaua, väga kaua on
juba ootanud, siis ütle veelgi kord-ta
tuleb! . . Kuid ära ütle, et olen haige
suremas. . . Minu hää kodu sind usal-
dan ma. . .

EDDY

Seltside organisatsioonide vajadusest välisriikides.

Evald Ploompuu.

Oleme arvuliselt väikene rahvas ning sellestki väikesest arvust on terve üks veerand paisatud eemale oma kodumaast, laiali, nelja ilmakaare poole.

Ei ole vist maailmas paika ega kohta, kus juhuslikult ei või kohata mõnda eestlast.

Ei saa ju siinkohal loetleda põhjusi mil'e sunnil igaüks meist on jätnud oma kodumaa ja rännanud välja, laia maailma, kuid kahtlemata suuremal määral on see olnud aetud ihast, otsida paremaid ja kergemaid äraelamise võimalusi, kui seda suudab ja on suutnud pakkuda meile meie sünnimaa.

Kui vaatame nüüd teisi rahvusi, kes elavad väljaspool oma kodumaad, siis näeme, et nad on tugevasti organiseeritud küll seltside, küll kutseoskuste, küll muude organisaatsioonide kaudu. Nad otse jänunevad rahvusliku kokkuhoiu järele, sest nad teavad, et kui nemad on sisemiselt tugevad, siis suudavad nad ka panna vastu välispiiridele mõjutistele, mis ihkaks ja püüjaks surmata nende olemasolu. Kui palju need organisatsioonid teevad ülesehitavat tööd oma rahvusesse kuuluvate hulgas, kui palju on nemad toeks nii moraalselt kui ka majandusliselt, see on otse imestustäratav. Võtke näiteks sakslasi, inglasi, parntslasi, tseche, isegi poolakaid, leedulasi jne. nendel kõigil on omad suured ja võimsad seltsid, ühingud, kes ajavad ja teevad tööd rahvusliku iseteadvuse, ühtehoidmise, kuuluvuse põhimõtetel ning aitavad selleks palju kaasa, et hoida ära ümberrahvustamisest.

Kui seame ülesse küsimuse kuis on lood meiega-eestlastega selles asjasiis, peame vist avameelselt tunnistama, et seisame organiseerimise mõttes kaunis nõrgal alusel. Kuid meie pealmine püüe peab ikkagi olema sihitud sinna, et luua ka meie, eestlaste jaoks üks tugev keskkoh, kes juhiks meid väliseestlaste organiseerimise töös.

Tänu kodumaal viibijate mõne agarama väliseesti liikumise kaasatundjale, on loodudki ja tegutseb juba samane organisatsioon „Välis-Eesti” ühingu näol, kes püüab levitada igas paigas, kus veidigi suuremal arvul on eestlasi, mõttel luua kindlat sidet kodumaaga pidav selts ehk ühing.

See on tänuväärt ülesanne ning aitaks palju kaasa meie rahvuslikkule ühtehoidmisele ning hoida ohu eest ümberrahvustada. Kõige õilsamaks ning esimeseks ja peamiseks ülesandeks peab iga väliseesti organisatsioonil olema, hoida meid eestlasi koos välismaal viibides eestlastena; Levitada ning õhutada igas eestlases rahvuslikku tunnet ja püüda kõike abinõudega takistada ümberrahvustamist. Selleks korraldada, kursusi, loenguid, kasvavale noorsoole pühapäeva koole, kus õpetatakse eestikeelt, ajalugu, kirjandust.

Lõuna-Ameerika eesti seltsid peaks tihedamat kontakti looma oma vahel. Võiks isegi mõelda tulevikus samase organisatsioonile nagu „Lõuna-Ameerika Eesti Seltsde” liidu peale.

Argentiina eesti selts ei teeks halvasti kui püüaks saavutada mingisugust kokkulepet „Uus Kodu” väljaandja São

Paulo Eesti Seltsiga ruumi võimaldamises nimetatud ajakirjas Argentiina eestlaste elu-olu kirjeldamiseks jne. Isegi ei peaks võimata olema ühise Lõuna-Ameerika eestlaste ajakirja väljaandmine.

Mida tugevamini oleme oma vahel organiseerinud seda tugevamaks muutuvad meie seltsid, ning seda tagajärjerrikkam on tegevus.

Meie ei taha ju võõraks jääda meie kultuurile, meie ei taha võõrduda oma rahva omapärasustest, sest kuigi meie elame võõrsil, kaugel meie sünnimaast,

Buenos Aires

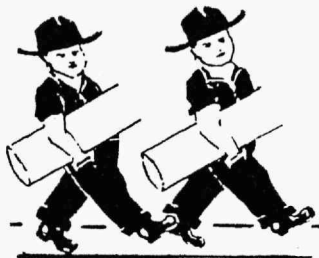
16. 4. 1934.

meie Eestist, siiski kuulub meie hing ja süda temale.

Kõik seda hoiab meis alal võimas organisatsioon-keskkoht.

Seepärast olgu iga eestlase kohus kuuluda kohapealse organisaatsiooni-seltsi liigete hulka, ning aidata igaüks oma võimiste kohaselt kaasa tema hää edu ja käekäigule.

Kui need read leiaksid teed mõnegi juures. kel ülalmainit kohustus täitmata, siis on käesolev artikkel leidnud oma otstarbe.

Talumees jalutades Pariisi tänaval, astus ühe rahavahetuse poe akna ette, nähes üht meest seal kirjutavad ja ta tahtis teada, mis äri see on. Astusgi sisse ja küsis-mida siin müüakse? „Eesli päid”, vastas ametnik. „Noh, on näha, et teil on neist aga suur läbi müük, sest üle jäänud pole rohkem kui teie oma”.

Soto Ilmar Toop

E. A. ja B. S. „Uus Kodu” näiteosakond. Vasakult paremale: istuvad maas: L. Linnart ja E. Linnart; istuvad: pr. E. Pensa, prl. E. Kalju, pr. N. Schultz, prl. B. Imberg, prl. L. Alte, prl. J. Nigul, pr. A. Linnart ja pr. A. Zirk; seisavad: Hrõ. K. Maaroos, A. Kalju, J. Suursoo, E. Anderson, A. Suursoo, O. Kalju, I. Toop ja R. Zirk; viimane rida: Hrõ. A. Kõivumägi, A. Lelov, G. Ramm, J. Sestverk ja A. Madisson.

E. A. ja H. S. „Uus Kodu” tegevusharudest on olnud kõige elujõulisem alati näiteosakond, olles ühtlasi ka seltsi tähtsamatest sissetuleku allikatest. On ju peod ja näitemängu õhtud oma sissetulekutega seltsi kassale tuntavalt lisa annud. Oma tähtsust ja kohustusi arvesse võttes on näiteosakond, kitsastele tegutsemise võimalustele vaatamata, oma tegevust vahetpidamatult jatkanud. Takistusi on olnud igasuguseid, kuid kõige suuremat puudust on tuntud avara näitelava ja uue- ma näitekirjanduse järele. Kui tänini pole midagi suuremat korda saadetud, tuleb kõik eelpool nimetatud puuduste arvele lugeda. Nii mitmedki korrad on pidanud eestikeelse näitekirjanduse puudusel, näitemänge teistest keeltest ümber tõlkima, et aga eeskavaks midagi oleks väljapanna.

Prægustes ruumides omab selts ka rahuldava näitelava, millega on kõrvaldatud üks suurematest takistustest mis pidurdas näiteosakonna edukat tegevust, andes võimaluse midagi suuremat ja väärtuslikumat pakkuda. Kohe on märgata elavamalt tegevust, on käimas korrakahe suurema näidendi proovid ja vahepeal õpitakse ka väiksemaid.

Õppimisel on praegu „Jüri Rumm” II osa ja operett „Emajõe lõoke”. Lähemal ajal alatakse üldiselt kuulsaks saanud Hugo Raudseppa „Mikumärdi” proovidega. Ka tuleb järjekorras, ühevaatusline „Kadaara sead” Sellest nähtub, et näiteosakond ei tööta mitte ainult suurtel „kroonu pühadel”, vaid järjekindlalt, aasta läbi.

Praegu koosneb näiteosakond 21 liikmest, kuid loodame et see arv veelgi tõuseb, sest laialdasem tegevus võimaldab korraga tööle rakendada suuremad hulga tegelasi ja hoiab ära üksikute tegelaste ülekoormatuse. Suurema arvu tegelastega saab töö ühtlasemalt ära jaotada.

Näiteosakonna proovid on igal kesknädalal ja reedel.

Näiteosakonna juhatus koosneb järgmistest isikutest: Esimees hr. J. Suursoo, kirjatoimetaja hr. I. Toop, varahoidja K. Maaroo, näitejuht hr. E. Anderson, näitejuhi abi hr. J. Sestverk ja dekoraator hr. R. Zirk.

**E. A. ja H. S. "UUS KODU" Avalikupeo aruanne,
mis korraldati 31. märtsil s. a,**

Sissetulek:

Pääsmete müügist (62 pääset á 3\$000)	Rs. 186\$000	
Lillelauast	Rs. 7\$700	
Riidehoiust	Rs. 13\$900	Rs. 207\$600
Puudujääk		Rs. 280\$100
	Kokku	<u>Rs. 487\$700</u>

Kulud:

Linnavalitsuse load (2 tükki)	Rs. 63\$100
Alvara (Politsei luba)	Rs. 114\$000
Tantsumuusika maks politseile	Rs. 6\$000
Peo ja tantsu muusika	Rs. 150\$000
Pääsmete margid	Rs. 120\$000
Lilled	Rs. 10\$000
Konfetid	Rs. 20\$000
Mitm. kulud	Rs. 4\$600
	<u>Kokku Rs. 487\$700</u>

Nii kui aruanne näitab, on puudujääk Rs. 280\$100, kuid see puudujäägi summa väheneb seega, et pääsmete marke jäi järele Rs. 95\$200 ja konfette Rs. 19\$000, kokku seega Rs. 114\$200, millise summa mahaarvamisel saame puhta puudujäägi Rs. 165\$900.

Peo ebaõnnestumine aineliselt tuleb täiesti puuduliku reklaami arvele kirjutada. Reklaami peaaegu ei olnudki, inimesed ei teadnud pidule tulla. Mingit peoteadaannet seltsi ruumidesse ülespandud ei olnud, ka polnud kutseid väljasaadetud nii et neid kõik seltsi liikmedki oleks saanud. Avalikust peost polnud kuulutatud ei üheski ajalehes.

Ühtlasi oli ebaõnnestunud valitud ka peopäev, sest nimetatud päeva õhtul korraldavad brasiilased harilikult kõikjal pidusid ja veel maksuta. Kõige selle tagajärjel müüdi vaid 62 pääset.

Sisuliselt jättis pidu hää mulje ja ettekanded rahuldasi publikumi.

Suurte aplauside osalisteks said orkestrandid, kes kandsid ette vene muusikalisi palasid, nüsama ka rohkete aplauside omanikuks sai laulja Jaan Mölder ja naljapala ettekandja Karl Maaroo. Näidend „Damoklese mõök” läks ladusalt üle lava.

Välis-Eesti ühingul on kavatsus ja kindel otsus saata „Uus Kodu’le” raamatuid ilukirjandust ja muud. Kuid et Välis-Eesti ühingu kassa seis praegu kõikidele seltsidele saadetavate raamatute saatekulu ei luba enese pääle võtta, siis V. E. ühing saadab kohe raamatud välja, kui selts võtab saatekulu enda kanda. Välis-Eesti ühing saadab kõikidele seltsidele raamatuid, kes kuidagi kaasa aitanud kas kaastöödega või Almanaki miitüigiga.

Mittmete ettetulnud takistuste tõttu jääb 29. apr. määratud kontsert ära, milles mitte süüdi ei ole seltsi juhatus ega ka hr. J. Mölder. Loodetavasti peetakse kontsert 27. mail. s. a. Seltsi juhatus kui ka hr. J. Mölder paluvad lahkelt vabandada.

E. A. ja H. S. „Uus Kodu” kassas oli raha 1. aprillil 1934. a. ükssada kolmkümmend viis milreisi (Rs. 135\$300) ja 300 reisi.

Tulevane E. V. aukonsul São Paulos hr. Finn B. Arnesen palub, et cestlased mitte praegu tema poole ei pööraks konsulaar asjatoimingutega, sest ta ei ole veel täielikult kinnitatud kohale nii Eesti kui Brasiilia valitsuse poolt.

Laupäeval, 14. aprillil s. a. korraldas E. A. ja H. S. „Uus Kodu” perekonnaõhtu ühise teelaua nime all, mis liikmetele oli tasuta. Teelauast võtsid osa ligi 50 isikut. Olid ka ilmunud hr. Finn B. Arnesen ja Soome konsul hr. Lyder Sagen.

Kodumaa teateid

Kohaliku Saksa ajalehe teatel olla Eesti ja Saksa vahel sõlmitud kaubalepink, mis algab 15. aprillist s. a. ja kestab kuni käesoleva aasta lõpuni. Sama ajaleht teatab veel, et Eesti Saadik Moskvast olla Eesti-Vene rahulepingule alla kirjutanud, mis kestaks 4. aprillist 1934. a. kuni 31. detsembrini 1945. a. Samast leiame veel, et Eestis olla liikumas jutud, Eesti konsuli hr. Pusta ärakutsumisest Poolast. Sama teade on ka Londonis asuva Eesti konsuli hr. Kallas’e kohta. Mõlemad olevat ligidases ühenduses vabadus-sõjalastega.

Möödunud aastal käis Tallinnas 11. suurt turist-lüksuslaeva s. o. rohkem kui kunagi varem. Nendega külastas Eestit 2. 364. välisturisti. Eelmistel aastatel oli toonud Balti Corp. liinilaev „Baltonia” Eesti keskmiselt 800 turisti. Läänud hooajal see laev Eestit ei külastanud. Need arvud rõõmustavad, ühtlasi ka kinnitavad, et Eesti on saamas turisti maaks. Kahjuks on turismi hooaeg meie kodumaa kliima tõttu väga lühike, ainult vaid 3-4 kuud aastas.

Kõik loevad Brasiilia Eestlaste ajakirja.

„UUS KODU“ ja vanad mälestused

Vanast Eestis, kui möödus kevad ja suvi, kui külmad sügistuuled puu kallal hävitus tööd tegid ning lilled külmast närtsisid, läks meel kurvaks. Astudes uksest sisse näeme neid tagajärgi kahe palmi juures. Tuleb meele proosa: „Sügis tagajärjed pajugi põõsas, või talv palmipuu pottis. Kurb mälestus.

Kui tuli talv, möödusid jõulud, peeti aastalaata või (Iahrmak'i). Et oma kaupa pakkuda karjusid kaupmehed üksteisest üle, ilma, et oleks võtnud sõna-õigust, ent sünnidades suurt lärmi: Et meelest ei ununeks see kaja, kuulen saali kõrvaltoas seda meeletuledust mitme liikme esitusel üks kord nädalas. Kena ranna mälestus.

Talve õhtudel kogusid inimesed kokku, ja laulsid peeruvalgusel kurbi ja südant pööritavaid laulusid: „Siber suur ja lai kodumaaks mull sai,” Saatjaks oli muidugi kannel või zimbrel ehk lõõtsapill. Kena kui meie jälle ühel kroonu pühäl laulaks: „Mäe otsas kalju lossis, või jälle saksakeele lõpudega: „Kui kurblich ons poismeiste ellu; saatjaks muidugi mandoline või klaver. Kuulan harjutuisi. Kenad vanad mälestused. Astudes edasi näen näitelava näidendi proovi tuleb meele vana Creeka kõnemehe võtte et kui tahad hästi rääkijaks siis korja väikseid kivikeisi suhu ja pea siis kõnesid. Meie näitlejatel suud aina punnis täis, üks mats, teine sõna. Ei tea kas söömaaeg või vana kena mälestus.

Vanal õntsal vene ajal, kui juua tahtsid läksid rautee jaama, kus nurgas silgutünn, kruus või hõbe kopsik, nagu seda hüüti, jämeda lehma löaga tünnikülge kinnitatud, et jooja riista alla ei neelaks. Meil muidugi suuri jõojaid ei ole, siis puudub ka lõõg ja vesituleb ka peent torupidi. Kena vana mälestus.

Lõuna ja õhtusöögid on uemaaja saavutus. Vanast mindi kõrtsi ja küsiti theed. Küsimuse peale kui palju härrad soovivad, vastati muidugi: „Pane paar pangi egäs me hobesed ole,” Puudub veel suitsu silk või nõnda ütelda kuld kala, roosa mõdu ja peen leib. Täiesti vana mälestus.

Tahad vaimuvalgust, sori raamatude nimekirja. Näe mis kenad lood: Isamaa kalender, Tõnnisoni tähtraamad, laul ühest Kornetist ja tema frouast ja isegi Jenoveeva .Kahju, et need raamatud ei ole klaasi alla pandud, puuduvad klaas-kapid saaks muusumi osakond avada, võiks veel juure lisada näitelavalt paar säärega saapaid ja värvist määrdind püksa. Väerduslik vana-vara või mälestus.

Seinal kuulutus: Väljasõit rohelisse, kuid peale kleebitud paber: jääb ära. Võib olla sellepärast, et vanast sai jänest sõita, kuit nüüd vist küll mitte. Sellest ainult mälestus. Kuid üks asi on läbi põlenud või ei mõõrga enam, jääb reservi. Selle asemel sigineb uus. Kena suur kogu laulis hästi see „kapi” või vitrola, vahest on tal liiga väike pea. Vana mälestus.

Juhataja kohal, puudub siketäär või kirjatoimetaja, vanast oli ümberpöördukt siis öeldi et jalga lastnud ehk veel ära hauranud. Need vanad üteldused ei lähe meie ajal, ütleme parem nõnda: Kirjatoimetaja läks kui aur. Kurb mälestus.

Et meelest ei läheks kuidas kanti vanast särki, kas pükste sees või peal, selleks avaliku pidu orkestri meestel särk pükste peale... Kena vana mälestus.

Kui keegi vanasti palju rääkis või seletas, ent vigu ligimise juurest otsis, siis öeldi, et podiseb ja mõriseb kui vana paravos. Olgu ühe mehe nimeks siis juba „Paravos” vana veneaegne nimi. Kena vana mälestus.

Eesti Vabariigi Konsulaat - Rio de Janeiros

Aukonsuli Rudolf Ise Kõnetunnid:

äripäevadel 10 – 12

— Telefon 7-2745

Konsulaadi aadress:

Rio de Janeiro — Rua Goulart, 11 — Copacabana

Escola de Corte, Costuras e Modelos

Atelier Mme. Clara

Autorizado pelo Governo Estadual e Federal.

Juurelõikamise kursused kõige uuema ja parema methodi järele.

Kursuse lõpetajad saavad diplomeeritud.

Uute õpilaste vastuvõtmine iga päev.

Rua Antonio de Queiroz, 11 :-: São Paulo

VILLA ZELINA

OMANIK CLAUDIO MONTEIRO SOARES

Uus kohane maatüki ja

maja osamaksudine müügiplaan

Väikesed maksud ja pikk maksuaeg!

Maja ühes maatükiga, 1 tuba, köök, veranda ja W. C. 80\$ kuus.

Maja ühes maatükiga, 2 tuba, köök, veranda ja W. C. 90\$ kuus

Maja ühes maatükiga, 3 tuba, köök, ver., vann ja W. C. 100\$ kuus

Maja ehitatakse esimeseklassi materjaalist ühes venezianadega; valgustussiseseade, stukkatuur, õlitõmbed j. n. e.

Nimetatud maatükk sisaldab: kaevu, dusi, niisama tank, äitagiiratud, sementidud tee ümber maja j. n. e

Informatsioonid: P-ça Antonio Prado, 3. sob. kella 14-17

Pühapäeviti ja pühadel: Av. Zelina, 33. C. Korkischco.

Bonde 32. VILLA PRUDENTE